Štev. 10. V Trstu, v torek, dne 19. januarja 1915. Letnik II.

Izhaja vsak dan, izvzemši nedelje in ponedeljka ob 5 popoldne.

Uredništvo: Ulica Sv. Frančiška Asiškega št. 20, I. nadstr. — Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu lista. Nefrankirana pisma se ne sprejemajo in rokopisi se ne vračajo.

Izdajatelj in odgovorni urednik Štefan Godina. Lastnik konsorcij lista „Edinosti". — Tisk tiskarne „Edinosti", vpisane zadruge z omejenim poroštvom v Trstu, ulica Sv. Frančiška Asiškega št. 20.

Telefon uredništva in uprave štev. 11-57.

Naročnina znaša: Za celo leto . . . . . K 24·—
za pol leta . . . . . „ 12·—
za tri mesece . . . . . „ 6·—
Za nedeljsko izdajo za celo leto . . . „ 5·20
za pol leta . . . „ 2·60

VEČERNA EDINOST

Posamezne številke se prodajajo po 6 vinarjev, zastarele številke po 10 vinarjev.

Oglasi se računajo na milimetre v širokosti ene kolone
Cene: Oglasi trgovcev in obrtnikov . . . . . *mm* po 10 vin
Osmrtnice, zahvale, poslanice, oglasi denarnih zavodov . . . . . *mm* po 20 vin.
Oglasi v tekstu lista do pet vrst . . . . . K 5·—
vsaka nadaljna vrsta . . . . . „ 2·—

Mali oglasi po 4 vinarje beseda, najmanj pa 40 vinarjev

Oglase sprejema inseratni oddelek „Edinosti". Naročnine in reklamacije se pošiljajo upravi lista. Plačuje se izključno le upravi „Edinosti". — Plača in toži se v Trstu.

Uprava in inseratni oddelek se nahajata v ulici Sv. Frančiška Asiškega št. 20. — Poštnohranilični račun št. 841.652.

— Turški boji proti ruski premoči v Kavkazu.

Položaj na severu.

DUNAJ, 18. (Cenzurirano.) Že nekaj dni sem se množe znamenja, da hoče naša armada iz mimogredoče defenzive priti v ofenzivo. Po izgubah, ki so jih pretrpeli ob Nidi in Dunajcu, so bili Rusi precej prizadeti. Položaj se zdi zrel za protinapade.

Armada nadvojvode Josipa Ferdinanda ob Dunajcu ima nalogo, da uvede to ofenzivo. Uspeh, ki ga je treba ceniti visoko, je že dosežen: V rusko fronto med ustjem Dunajca in okolice Gorlic je napravljena šest kilometrov široka vrzel. Smatrati se sme, da je pri tem umiku soudeležen več nego eden ruski armadni zbor.

Šest kilometrov v položajnem boju pomenja veliko. Naš uspeh vzhodno od Zakliczyna je podoben nemški zmagi pri Soissonsu. Ali se bo artiljerijski uspeh pri Zakliczynu dal izrabiti tudi v kratkem po pehoti, se brez natančnega poznanja krajevnih razmer ne da predvidevati.

Vsekakor stojimo ob začetku velikih dogodkov. Večkrat se pojavljajoče mnenje, da je nastopil daljši operacijski premor, se potetakem, kakor se zdi, ne strinja z dejstvi. — (»Tagespost«.)

Boji v Karpatih.

BUDIMPEŠTA, 18. (Cenz.) Vojni poročevalec »Az Esta« poroča iz Ungvara: Od včeraj zvečer sem sneži venomer, tako da so hribi in doline popolnoma pokrite s snegom. V dolini reke Unga operirata vsega skupaj dva ruska armadna zbora. V njihovih vrstah strahovito delujeta zima in mraz, ker so vojaki prisiljeni taboriti na višavah. Še hujše nego mraz pa divjajo črne osepnice.

V Ungvar prišedši vojni ujetnik, častnik ruskega 135. pešpolka, je pripovedoval, da je bil 30., kijevski armadni zbor, ki je stal pri Uzsoku, oskrbljen iz Japonske z artiljerijskim materijalom in municijo, ker je pošla lastna municija. Pustilove tovarne da ne morejo več izdelovati dovolj artiljerijskega materijala, čemur je deloma vzrok, da so več tvorniških oddelkov vodili nemški inženirji, ki so sedaj internirani. Čudno je res, kako ujeti ruski častniki kar tebinič meninič izdajajo sovražnikom take stvari.

BUDIMPEŠTA, 18. (Cenz.) »Magyar Orszag« poroča iz Ungvara: V Szantosu se je začela zopet popravljati razdejana železniška proga. Tekom dela je ruska patrulja napadla vojake, a je bil njen napad odbit. More se ugotavljati, da Rusi, ki so vdrli v ungvarsko županijo, niso zelo opustošili dežele. Napram prebivalstvu niso zagrešali nikakršnih grozovitosti. Ujeti Rusi pripovedujejo, da se je glavna moč njihovih čet umeknila čez ogrsko mejo.

Z južnega bojišča.

BUDIMPEŠTA, 18. (Cenz.) Čete naše južne armade, ki so se v svojih zbirališčih popolnoma odpočile od naporov zadnjih tednov so se primerno popolnile in pričakujejo, da se zopet pričnó operacije proti sovražniku. Odkar se je vršilo to zbiranje naših čet ob srbskih in črnogorskih mejah, so se dogajali samo neznatni boji med predstražami. S srbske strani se niso poizkušale nikakršne večje ofenzivne akcije in nekaj črnogorskih napadov pri Bjelici so naše čete zavrnile z lahkoto. Razpoloženje med prebivalstvom v Bosni in Hercegovini je zaupljivo. Tudi red se ni nikakor motil v deželi.

GALAC, 18. (Cenz.) Popoldne 14. t. m. je vozilo zopet več ruskih ladij navzgor po Donavi. Brodovje je tvorilo šest ladij in štirje vlačilci, ki so vozili municijo, topove in orožje v Srbijo. Na poveljniških mostovih je bilo videti ruske častnike. Imena ladij so: »Čevenko«, »Patriot«, »Besarabec«, »Grof Ignatiev«, »Beograd« in »Romania«.

Z nemško-ruskega bojišča.

BUKAREŠT 18. (Cenz.) Petrograjski sotrudnik „Adeverula" poroča, da Nemci posebno močno pritiskajo na ruske položaje zapadno od Varšave pri Bolinovem. Vkljub velikim izgubam obnavljajo Nemci zopet in zopet svoje naskoke na ruske strelske jarke in dogodilo se je često, da so zakopi večkrat menjavali lastnike. Nemci se ne umaknejo, dokler ne zavzamejo sovražnih postojank. Ker pa Rusi dostavljajo vedno nova ojačenja na fronto, so pozicije izmenoma v nemški in ruski posesti. Ruski vojaški krogi ne taje, da se Rusi tu ne bodo mogli držati dolgo, ker se more municija le z največjo težavo dobavljati v fronto. Neki ruski general je baje rekel poročevalcu, da bi Nemci, ko bi zavzeli te pozicije, lahko prodrli tik pred Varšavo.

Ruško odposlanstvo v Bukarešti.

BUDIMPEŠTA 18. (Cenz.) Rusko odposlanstvo, ki potuje v Niš in Pariz, da izroči članom zavezniških armad ruska odlikovanja, je prispelo v Bukarešt. Na kolodvoru je sprejel odposlanstvo ruski poslanik s poslaniškim osobjem. Odposlanstvo, obstoječe iz treh gardnih generalov in stotnikov je po dveh dneh odpotovalo v Niš. Kralj Ferdinand je voditelja odposlanstva, kneza Jusupovega, sprejel v kratki avdijenci. Knez je posetil tudi ministrskega predsednika Bratianuja in metropol ta. Naknadno se javlja, da poset odposlanstva v Bukareštu ni imel nikakršnega političnega namena, da pa bo poslanstvo razpravljalo z generaloma Joffreom in Frenchem.

Vojna s Turčijo.

CARIGRAD, 18. (K.) Glavni stan javlja: Naše v Kavkazu operirajoče črte branijo z žilavostjo svoja stališča proti Rusom, ki jih napadajo s premočjo. Poizkus sovražnika, da bi krilo našega armadnega zbora obšel, se je izjalovil.

Po nekem spopadu med našo in rusko konjenico zapadno od Hoja je sovražnik pobegnil, zapustivši več mrtvih in ranjenih.

Turški parlament.

CARIGRAD, 18. (K.) Zbornica je začela ob navzočnosti vseh članov kabineta debato o izpremembi članov 7, 43, 44 in 102 ustave.

Po vladi predlagane izpremembe zasledujejo namen, da ojačijo prerogative zbornic ter da vzpostavijo ravnotežje med izvrševalno in zakodajno oblastjo. To ravnotežje je motila revizija ustave iz leta 1909, ki je dala zakonodaji prerazširjene pravice.

Vladni načrt, ki mu je bil namen, da trajanje sesije zniža od šest na štiri mesece in da natančno definira, oziroma, napravi absolutneje pravice krone, glede odložitve sklicanja, odložitve in podaljšanja zasedanja, kakor tudi sklicanja izrednega zasedanja, je komisija zbornice tako izpremenila v parlamentaričnem smislu, da odložitev ne sme prekoračiti treh mesecev, da se mora zasedanje tekom istega leta izpopolniti ter da mora vlada — izvzemši slučaj razpuščenja zbornice — dopustiti na vsak način, da se reši proračun. Komisija je tudi vspostvila pravico zbornice, da se more — ako ni odgodjena — vsako leto ob gotovem času sestati, tudi če ni sklicana z dekretom.

Izpremememba postave je bila sprejeta v smislu po vladi odobrenih izprememb komisije s 187 proti 1 glasu.

Italijanski socijalisti za nevtralnost.

RIM 18. (Kor.) Predstojništvo socijalistične stranke je v seji, ki se je vršia v Florenci, sprejel dnevni red, ki z obsežnim in podrobnim utemeljevanjem priporoča nevtralnost, ter je sklenilo, da v ojačenje propagande za nevtralnost skliče dne 21. februarja zborovanja po vsej Italiji.

Vpoklic črnovojnikov.

GRADEC, 19. (Cenz.) Kakor znano, so bili 16. t. m. vpoklicani pri pregledu od 16. novembra do 31. decembra za sposobne spoznani črnovojniški zavezanci rojstnih letnikov 1887. do 1890. **Iz rojstnih letnikov 1884., 1885. in 1886. za sposobne spoznani avstrijski črnovojniki morajo pod orožje 1. februarja, iz rojstnih letnikov 1878., 1879., 1880., 1881., 1882. in 1883. pa 15. februarja.**

Od ogrskih državljanov morajo potrjeni iz letnikov 1883. do 1886. pod orožje 15. februarja, iz letnikov 1878. do 1882. pa 1. marca.

Pri naknadnem pregledu po teh rokih potrjeni morajo pod orožje tekom 48 ur po pregledu.

Preskrbljevanje dunajske občine z moko.

DUNAJ, 18. (Kor.) Vsled v javnosti nastale pritožbe glede preskrbe dunajskega mestnega okraja z moko se je obrnila dunajska občina na vlado, da bi dobila tudi od te podporo za nameravano pomožno akcijo. Vlada se je izjavila pripravljeno, da najprej prepusti dunajski občini nekaj moke iz svojih za potrebo pripravljenih zalog.

Za sedaj je odstopila dunajsko občini 95 vagonov pšenične in 50 vagonov ječmenove moke. Da se olajšajo težkoče oskrbovanja ljudstva z žitom za kruh, se vlada razven tega trudi da preskrbi dunajski občini še drugih zalog. Tako je včeraj vlada kupila za dunajsko občino 20 vagonov moke.

Sicer se vrši jutri, kakor doznajemo, pod predsedstvom ministrskega predsednika seja ministrov, ki so udeleženi na aprovizacijskem vprašanju.

V tej seji se bo razpravljala cela vrsta odredeb splošne narave v svrho zagotovila preskrbljevanja prebivalstva z žitom za kruh.

Potres v Italiji.

AVEZZANO, 18. (K.) Kralj si je ogledal danes okoliške po potresu prizadete kraje, mej temi Cappele, Paterno, Celano, Ajelli in Cerchio. Povsod ga je pozdravljalo prebivalstvo z ganljivimi izrazi hvaležnosti.

Zvečer se je kralj v spremstvu ministra za javna dela povrnil v Rim. Dvornemu vlaku so pripregli več vozov z ranjenci.

CITTA DUCALE, 18. (Kor.) V vaseh doline Salto je potres provzročil istotako huda opustošenja. V Ojano štejejo 12 mrtvih in 10 poškodovanih. V Collerosse 11 mrtvih in 5 poškodovancev. V Sant Agapito. Collemazzallini in Corsocarafumi skupno 12 mrtvih in v Santa Lucia 40 mrtvih in 40 poškodovancev. V Baccarecia in Masce 12 mrtvih. V Sant Egidio 40 mrtvih in 60 poškodovancev. V Cervaro in druzih krajih skupno 440 mrtvih.

RIM, 18. (K.) »Osservatore Romano« označa govorico, ki so jo prinesli nekateri listi, češ, da bo imel potres posledice tudi za papeska poslopja in tam shranjene umetnine, kot neosnovano.

Pomožna akcija za po potresu prizadete se nadaljuje po vsej Italiji na jako izdaten način. Darujejo denarja in materjalij, a mnogi se stavljajo osebno na razpolago za pomoč v prizadetih krajih. Ob enem rečeno: ganljiva pojava narodne solidarnosti.

Kraljica-mati in vojvodinja Aosta ste danes ponovno obiskali ranjence v bolnišnicah.

Delovanje čet, ki s samozatajevanjem in junaškim heroizmom vrše rešilno delo, je občudovanja vredno. Še danes, po šestih dneh, so v Avezzanu in Pescini izvlekli iz razvalin še žive ponesrečence.

Pismo z bojišča.

Piše stotnik J., poveljnik kolesarske stotnije.

Včeraj zjutraj — bilo je mrzlo, megleno jutro — smo tik pred odhodom v boj prejeli pošto. Oči so žarele vojakom, veselili smo se neznansko. Jaz sam sem dobil okoli 200 pisem, dopisnic, majhnih zavojev — večinoma cigaret.

Po oledenelih cestah se ni lahko voziti s kolesom. Vkljub temu pa je med vožnjo vsak potegnil svoje pismo iz žepa in ga čital. Tiho, tiho je bilo v stotniji, med častniki in moštvom. Kritiziral ni celo nihče boja, ki smo ga prošlo noč dobojevali. Vsak se je z vso dušo zatopil v vesti od svojih ljubih, iz domovine. In ko smo po večurni vožnji dospeli na cilj in sem zapovedal stotniji »sestop«, je bilo še vedno vse mirno in marsikatero oko, navajeno gledati smrti v obraz, je kazalo sledove solza in ginjenosti.

Kmalu bo že pet mesecev, kar sem odšel na bojišče. Kako poredkoma so prihajala pisma v tem času. Kaj vse sem dožival! Končno pa so le prišla pisma, vsa skupaj, vsa naenkrat. Ni jih mogoče čitati drugega za drugim, človek jih kar požira. Vse bi hotel vedeti naenkrat. Celo duševno življenje je v teh pismih: največja skrbnost in uslužnost, zvezani z najneverjetnejšimi domnevami o vojni.

Marsikaterikrat čitamo tudi časopise; človek se mora smejati, kaj vse pišejo. Jeziti se mora, ko piše kak takle »bojevnik«: »naučili smo se izogibati krogljam in granatam«. Ta ni bil nikdar v vojni! Kaj takega sploh ni, kakor tudi ni še marsikaj drugega. Vojna je lepa in vesela, toda biti je treba čisto v sprednjih vrstah. Tam, kjer se vrši boj, tam živi človek samo za boj in vse one neumnosti mu ne prihajajo na misel. Tam pa je tudi nevarno, jako nevarno in časniški dopisniki ne prihajajo do tjakaj. Seveda pa se ona »lepota« in »veselost« ne sme misliti abotno. Boj izčrpava duševno in fizično. Podnebje je nesramno, strelski zakopi mrzli. Pri nas v Avstriji imamo vsega v preobilici, bodisi živil, bodisi opreme. Zato zabavljam proti »ljubavnim darovom« nepoznanih rok. Če človek ni v boju, dobiva vse: cigarete, vino, rum, jed, kruh i. t. d. Če se pa tolčemo, kdo nam bo tedaj donašal vse te dobre stvari v bojno črto? Kje so oni junaški darovalci teh »ljubavnih darov«, ki bi se upali tjakaj, kjer se bije boj za zmago, kjer vlada beda v plohi krogelj, kjer se bliskajo in udarjajo šrapneli, da se zemlja potresa, kjer umirajoči molijo, kolnejo, divjajo, hrope med mrtveci, ki ne trpe več? Nikdar in nikoli se človek ne navadi nevarnosti, toda ta faza vojne je — mišljeno po vojaško — najgrozovitejša in najstrašnejša, toda tudi najpoštenejša, zato meni najsimpatičnejša.

Bil sem samo štiri dni v bolnišnici in tam se mi je poslabšalo. Ko sem šel zadnji dan v kavarno, sem se sramoval. Imel sem občutek, da spadam nekam drugam ,in šel sem tudi tja, dasiravno še nisem ozdravel. Težko pojmim, kaj naj bi človek delal za fronto. Da, ko bi ne imeli toliko sovražnika! Da bi nas mogli nadomestiti! Bene! Toda povsod je sovražnik v toliki premoči! Pri P. sem se boril s svojo malo, vsekakor vrlo četo 100 mož proti 3000 Rusov s topovi in vzdržal sem boj. Če bog hoče, naj bi bilo vedno tako, in ko se vse srečno konča, se bomo veselili.

Sedaj sem zopet popolnoma zdrav. Zahteve so velikanske. Pripravlja se nekaj velikega. Le vreme se skrajno mučno vmešava v naš posel.

Ker imam malo časa in malokedaj priložnost za pisanje — na prostem sedaj zaradi mraza sploh ni mogoče pisati — obavljam svojo korespondenco s kopirnim papirjem. Poleg tega pa odide jutri neki moj ljub prijatelj na Dunaj in odda pisma tamkaj.

Glave pokonci!

Z ozirom na razne vzpodbudne pozive iz vrst čeških rodoljubov-prvakov, naj narod češki z zaupanjem in dobrih nad gleda v bodočnost, trdno verujoč, da izide srečno iz sedanjih usodnih časov, kliče zaderski »Narodni list«: Vriedi i za nas Slavene na jugu monarhije. Gore glave!« — Temu pozivu se pridružujemo tudi mi iz polnega prepričanja in v izpoznanju, da je tak vzpodbudni klic potreben. Znana je hiba nas Jugoslovanov, posebno pa Slovencev in Hrvatov, da radi padamo iz enega ekstrema v druzega. Oduševljamo se silno radi in vzletamo tja gori v višine — zračnih gradov, če je vreme razmer okoli nas le količkaj lepo in ugodno. Čim pa je potegnila neugodna sapa, upadajo nam v hipu poprej toli drzna krila — in če ležimo na tleh: brezupni, v najčrnejšem pesimizmu. Malo poprej smo videli bodočnost obžarjeno po svitli luči sreče, sedaj pa se že zdi našemu očesu, da je neprodirna tema pred nami. Ali sedimo ponosno tam gori na ognjevitem vrancu, ali pa ležimo na tleh — na trebuhu. To je nacijonalna hiba našega plemena, to je naša splošna karakterna poteza: da ne znamo ohranjati duševnega ravnotežja — ne v ugodnih in ne v neugodnih trenotkih.

Priče velikih, težkih, zgodovinsko-usodnih dogodkov smo. Človeški razumljivo je, da se v takih časih splošnega razburjanja porajajo vznemirljivi glasovi, senzacijonalne vesti —mnoge tako fantastične, da imajo znak neverjetnosti na čelu. Ali jih je pisati na račun razpaljene fantazije, ali pa zlobne tendencijoznosti. Širijo pa se vendarle in mnogo jih je, ki jim verjamejo. Tako se širijo zadnje čase razne nesmiselne govorice o bodoči usodi naših pokrajin in s tem seveda tudi o narodni bodočnosti naši, ki živimo na vztočnih obalih Jadranskega morja. In ravno mi Slovenci in Hrvatje smo, ki radi verjamemo in se tudi dajamo vznemirjati po takih vesteh, četudi — kakor rečeno — so očividno ali le plod razburkane fantazije, ali nlepenja po senzacijah, ali pa so proračunjene v gotove grde, zločinske namene. Naši ljudje čujejo kake take glasove, ne da bi jih dajali pod steklo kritične razsodnosti; se dajajo za to po njih impresijonirati v smislu, da se bližajo bogve kake katastrofe, ki bodo pomenjale za nas v narodnem pogledu: **konec vsemu!** Pak vzdihujejo malodušni: izgubljeni smo!

Ne tako, rojaki! V prvo je izgubljen le tisti narod, ki je izgubil vero v samega sebe in se sam proglaša izgubljenim. V drugo pa vas rotimo: nikar ne verujte v tiste govorice o nekih katastrofalnih dogodkih! Verujte marveč neomajno, da nam je zagotovljeno ne le nadaljno življenje v tej naši stari državi, katere zvesti podaniki smo -- marveč da bomo po doseženem miru živeli v njej novo, prerojeno in srečneje življenje ... Ta naša trdna vera temelji na neporušnem globokem uverjenju, da nam sedanji dogodki -- pa naj so še tako težki in združeni za nas s tolikimi žrtvami -- prinesejo zlatega sadu, dragocenega jamstva za bodočnost: izpoznanje namreč, da mnogi momenti, ki so dajali doslej direktive v politiki naše države in zahtevali sisteme, proti katerim smo se morali mi vedno boriti — da so bili ti momenti le prazni, povsem neutemeljeni predsodki, ki so nam provzročali najhujo krivico. Ti predsodki proti nam Jugoslovanom monarhije morajo po sedanji vojni — pasti!! To je naša vera in v tej veri vidimo jamstvo srečneje bodočnosti naše v tej monarhiji, ki bo tudi ona sama ravno vsled tega izpoznanja — prerojena, prenovljena.

Rojaki! V direktivo vam bodi vspodbujevalen opomin, ki ga je napisal poslanec Ladislav Čech svojim češkim rojakom, med katerimi so se menda tudi začeli oglašati kaki glasovi pesimizma:

»Mi zaupamo vase in v svoj narod, ki izpolni to, kar pričakujejo od njega njegovi voditelji: mir, požrtvovalnost in korektno vedenje. Pred vsem pa, da bo znal ohranjati zaupanje v samega sebe! ... Ni treba udajati se bojaznim glede narodnih interesov. **Pesimizem, ki se pojavlja v tem pogledu v nekaterih krogih, treba naravnost obsojati.** Ne prikazujmo si razmer hujše, nego v resnici so .... Naš narod, **ki j za monarhijo tako važen, ne propade, ker nikdo ne nameruje slabiti njegovega obstanka že iz tega enostavnega razloga, ker bi vsako slabljenje tega naroda pomenjalo slabljenje monarhije!**«

To velja tudi za nas Jugoslovane v monarhiji: tudi mi smo neizmerne važnosti za monarhijo že po geografičnem položaju, ki nam ga je odkazala previdnost. Zato kličemo rojakom z »Narodnim listom«: Gore glave!

Francoski vojskovodje.

Najboljši francoski generali v sedanji vojski so: generalissimus Joffre, potem Pau, Castlenau, Legrand in Gallieni. Castlenau je izgubil v vojski že dva sina, Pau so smatrali dolgo časa za edinega Joffreovega tekmeca, Legrand poveljuje v Vogezih in Alzaciji. Ravno te dni poročajo, da so se podali Pau, Castlenau in Gallieni čez Skandinavijo v ruski glavni stan v svrho posvetovanj, Gallieni kot zastopnik generalissima. Neki švicarski list opisuje Gallienija takole: Rodom je Italijan iz Lombardije. Imajo ga za dobrega upravitelja kolonij in za vojskovodjo prve vrste. Kot dober upravitelj se je izkazal v Sudanu, Indokini in na Madagaskarju. Hotel se je ravno odpočiti od napornega kolonialnega dela, ko je izbruhnila vojna. Prosili so ga, naj brani Pariz. Kljub globoki žalosti v hiši in potrebi počitka se ni obotavljal, 27. avgusta je prevzel obrambo Pariza. Nič ni bilo pripravljeno; govorili so celo, da bodo razglasili Pariz za »odprto« mesto. A takoj se je delo pričelo, brez odloga. V par dnevih so naredili strelske jarke, pripravili male utrdbe, nastavili topove, napravili telegrafične in telefonične zveze. Ko je 3. septembra vlada odšla iz Pariza v Bordeaux, je Gallieni izdal edini svoj oklic s sledečo špartansko vsebino: »Dobil sem nalogo, da branim Pariz. To nalogo bom vršil do konca!« — Dovršivši utrdbe, je začel takoj pripravljati novo operacijsko armado; uporabil je za to Parižane in pa one čete, ki mu jih je od juga pripeljal general Manoury. Mislili so, da bo imel armado samo za obrambo glavnega mesta, a peljal jo je takoj proti armadi pl. Klucka, bližajoči se Parizu. Ves čas pa je imel samo eno misel: nadaljevati obrambno delo Pariza, in to delo je vršil zadnjih dni. Suh je, raven, kos napo... Veliko hodi, vedno je na potu. Dolgotrajna mrzlica v kolonijah ga ni izčrpala; sila je zmeren v jedi in pijači, zato je pa tudi še zmiraj mlad. Tak je kot angleški častniki: strog, mrzel, malo govori, kratko odgovarja, a vedno jasno in odločno. Njegov pogled je oster kot jeklo. Vse ga znači kot moža velikih zmožnosti.

O generalissimu Joffreu pa prinaša po poročilu nekega francoskega časnika »Arbeiter Zeitung« sledeči popis: Videl sem za pet minut generala, v čigar rokah je danes usoda Francoske. Nikdar v življenju ne bom pozabil tihe in mirne šolske sobice z belimi stenami, zastori na oknih in črno mizo, na kateri je bila razprostrta velika karta Flandrije. Neizbrisno sem si zapomnil tega človeka iz južne Francije; polna rdeča lica, majhne žive oči, iz kojih odseva inteligenca, topi nos, debele ustnice z močnimi brkami, mogočna čeljust, kratek vrat, opirajoč se na široko, težko truplo. Spominja nas na močne viničarje tam doli v njegovi domovini, ki dvigajo z isto lahkoto otep slame in veliko posodo polno grozdja. Prištevamo ga oni vrsti ljudi, na katerih mišice in možgane utrujenost navidezno nima niti najmanjšega vpliva. Ohranil je naglas svoje domovine, a pozna vrednost časa in ne govori brez potrebe. Prav domače je njegovo vedenje, z obraza mu sije velika dobrota.

Nikdo ga ne bi opazil, ako bi se ob nedeljah sprehajal med množico. Molčeč hodi po sobi sem in tja, vleče levo nogo nekoliko za seboj, vsede se na stol, spleten iz vrbe, nasloni se na mizo, na kateri so okoli telefona poročila raznih bojev; od časa do časa kratko povelje, vnovič se skloni nad karto, premišlja, doslej neznan

izraz izpremeni poteze obraza. Častniki stoje okoli njega, ne ganejo se, čakajo, kdaj jih bo vprašal. Muha brni po nizki sobi. Zunaj ugaša šum polkov, ki odhajajo na fronto, komaj razločno grmenje topov umira v daljavi. Mislili smo, da smo daleč ob bojne črte, pozabili smo skoraj na vojno.

Dva višja častnika se pogovarjata o Joffreju, tovariša njegova sta od St. Cyra — St. Cyr je vojaška akademija. — »Veš-li, kaj dá našemu generalu moč, kaj ga ohrani tako čvrstega? Njegovo spanje! Kjerkoli in kadarkoli, Joffre lahko zaspi, ako ima le trenutek počitka. Lahko si misliš, s ako strogostjo pazimo tedaj na mir; obiskovalci morajo čakati, avtomobili se ustaviti, glas tromb utihniti.« Vsak večer natančno ob 9. uri dajo v glavnem stanu znamenje za počitek, vse luči ugasnejo. Kakor svinec težak spanec se vleže tedaj na tega delavca, ki je opravil svojo težavno vsakdanjo nalogo.

Človečnost v vojni.

Max Nordau piše v „Vossische Zeitung" o novih oblikah občevanja med nasprotniki, kakor jih je rodila moderna vojna, posebno pa življenje v okopih. Iz rusko-japonske vojne izhaja poznavanje teh utrjenih vojnih pozicij, ki so skoro popolnoma odpravile odprto bitko. Sedanja svetovna vojna pozna zavzemanje trdnjav, ki so padle v nekoliko dneh, da, celo v nekoliko urah, ali za šance se bore brezuspešno cele tedne z največjo ogorčenostjo; pa tudi, če se je kaki stranki posrečilo, da je ob največih žrtvah zavzela kak okop, trebalo je največ h naporov, da ga jej ni nasprotnik zopet odvzel.

To bivanje v okopih, drug drugemu nasproti, po cele tedne in mesece, je pripomoglo k temu, da se je med vojaki razvilo neko občevanje. Sovražni okopi niso oddaljeni drug od drugega za več nego 60 metrov, včasih pa tudi le 30. Tako je možno tudi ustmeno občevanje in celo konverzacija, ki more nadomestiti sicer kompliciran način sporazumevanja za časa odmora. Prišlo je celo tudi že do izmenjevanja darov, kakor to pripoveduje Max Nordau:

V vsakem okopu, kamor se je umaknilo več sto vojakov, se nahaja na nemški strani nekoliko takih, ki poznajo francoski jezik. Pa tudi med Francozi je naobraženccv, ki gladko govore nemški. Kajti od leta 1871. je v vseh francoskih srednjih šolah nemški jez k obvezen predmet. Aktivni častniki, ki prihajajo iz tehnične šole v St. Cyra, morajo vsi dobro znati nemški. Za časa bojnega odmora se oglaša v okopih kak glas, ki v nemškem ali francoskem jeziku kliče kako opazko. In redko kedaj se dogaja, da ostaja brez odgovora in tako se skoro razvija prava konverzacija v enem ali dveh glasih. Iz početka je seveda vsakdo nekoliko osorne naravi in kar si imajo povedati Nemci in Francozi iz prve pobude, to gotovo niso ljubeznjivosti. Toda, kmalu postaja glas mehkejši in začenjajo se stavljati vprašanja o medsebojnih potrebah in pomočnih sredstvih. Nemški vojaki so večinoma dobro preskrbljeni s tobakom, Francozi pa so srečni posestniki šokolade in sladkarij. Nemci hrepene po teh poslednjih, Francozi pa po tobaku. In hitro je dogovorjena — izmena. Zapovedništva na tej in oni strani delajo seveda velike težave poprej, nego dovoljujejo tako premirje. Vojaki pa so hitreji v privoljevanju. Po medsebojnem sporazumu zapušča eden vojakov svoj okop, gre do sredine prostora, ki jih ločuje, polaga na tla, kar ima dati in se na to vrača k svojim. Potem prihaja eden vojakov od druge strani, prihaja do mesta, kjer leži ona položena stvar, jo pobere, zapušča svoj dar in izginja zopet v okop. Sicer se ne sme pokazati iz okopa niti višek kake čelade, nosa, ali prsta, ne da bi ga takoj obsuli z dež em krogelj. Posredovatelji izmene pa hodijo brez nevarnosti sem in tja. Niti las se jim ne skrivlja in obe strani se držiti najstrožje pravičnosti. Ni poznan slučaj, da bi drug drugega prevarili. Želeti bi bilo, da bi se ljudje tudi v navadnem življenju držali take pravičnosti in čestitosti. Včasih gre dobri sporazum med sovražniki tako daleč, da po izmeni darov prihaja do izmene uljudnosti in izkazov spoštovanja. Na obeh straneh se dogajajo slučaji in se izvršujejo čini, ki silijo nasprotnika v spoštovanje in izzivljajo priznavanje. Max Nordau pripoveduje o posebno dražestnem prizoru:

V okopih Aisne so na francoski strani izvedeli od nekega nemškega ranjenca, ki so ga odnesli, da v nasprotnem okopu zapoveduje neki bavarski princ, ki je nekoliko dni poprej se svojo levjo drznostjo, s katero se je bil, vzbujal občudovanje pri nasprotnikih. Ti so sklenili, da počaste nasprotnika, kakor je zaslužil. Francoski stotnik, ki je zapovedoval v okopu, je bil izvrsten glasbenik. Sestavil je iz svojih ljudi orkester trobentačev in — harmonike. Našle so se celo ene gosli. — Vežbal je ž njimi dva dni, a potem je napisal program za koncert, ki ga je neki risar stotnije primerno ilustriral. Na listu je bilo napovedano, da bo naslednjega dne ob 5. uri zvečer koncert na čast hrabrega bavarskega princa. V papir so zamotali kamen in ga tako vrgli v nemški okop. Ob določeni uri se je oglasila v francoskem okopu trobentaška fanfara, a takoj na to se je pojavil brez strahu iz okopa francoski stotnik, oborožen samo s kapelniško palčico, in koncert se je začel in je bil vestno izveden. Po poslednji točki je zapela vsa kompanija marseljezo. Sedaj pa so opazili, kako je iz nemškega okopa stopil častnik, se postavil v „pozor" in položil roko ob čepico v pozdrav. To je bil bavarski princ! Francoski kapitan se je zasukal, pozdravil se svoje strani in iz obeh okopov so ploskali in vsklikali. Na to sta oba častnika izginila in glasbena svečanost je bila pri kraju.

Taki svitli momenti, piše Max Nordau, so razveseljivi v tmini narodne mržnje. Na žalost, da more človečanstvo na krvavem delu vojne le redko kdaj priti do besede.

Slučice iz vojne.

Kako je našim ujetnikom v Rusiji? V „Magyarorszagu" priobčuje neki ka:patski poročevalec: Te dni so odvedli ruske ujetnike v Kološvar. Med njimi je bil tudi neki kozaški kapetan, ki mi je pripovedoval jako zanimivih stvari o n a š i h u j e t n i k i h v R u s i j i. Njegove izjave naj bodo v pomirjenje vsem, ki imajo koga svojcev med ujetniki v Rusiji. Kozaški kapitan je pripovedoval: „Pred dvajsetimi dnevi sem bil zapovednik neke ekspedicije, ki je vodila ujete vojake v Rusijo. Bilo je med njimi Madjarov in Nemcev. Spravil sem jih v kraje, k e r imajo ostati do konca vojne; b la mi je torej prilika, da sem neposredno od njih doznal, kako se počutijo in kako se postopa žnjimi. Najprej Vas moram opozoriti na eno največjih zmot, ki se razna ša po vaših časopisih. Najprej mislite vi, da mi odvajamo ujetnike v skrajno Sibirijo, kjer se nahajajo kaznjenci, obsojeni na prisilno delo. To mnenje je povsem krivo, ker vaši ujetniki niso nikdar in ne bodo videli Sibirije. Le v toliko so v zvezi s Sibirijo, da jih d žimo v azijatski Rusiji, ki jo vi na zemljevidu imenujete Sibirijo, dočim je v resnici daleč od nje. Mesto, kjer mi nastanjamo ujetnike, je oddaljeno od evropske ruske meje kakih 50-60 kilometrov, oziroma, ti ujetniki bodo pričakovali konca vojne na teritoriju, ki se nahaja na pragu Azije. Kar pa se tiče usode teh ujetnikov, bodite uverjeni, da nikakor ni neznosn . Zatrjam vam, da postopamo žnjimi humano. Res je, da mi nimamo toliko ujetnikov kolikor vi. Moštvo zaposlujemo na tovarniškem delu in na polju, ali za to delo dobivajo dobro hrano in plačilo. Častniki dobivajo pristojno plačo, s katero morejo primerno živeti. Ta plača znaša približno toliko, kolikor njihova plača doma. Častniki se morejo svobodno gibati in se celo zabavati. Uverjam vas zopet in zopet, da naši ujetniki ne trpe lakote. Na bojnem polju samem pa tudi naši vojaki imajo često le malo jest, pak ne morejo ujetnikov bolje hraniti; čim pa so internirani, živijo dobro, kar bodo po vojni gotovo sami priznavali. Nasproti razoroženemu ujetniku se ruski vojak vs kdar dostojno in kavalirsko vede, o čemer se sami prepričate kasneje.

Na vprašanje, kaj misli, kdaj da ta vojna konča, je odgovoril kozaški kapetan jako rezervirano. Na koncu me je zaprosil, naj mu pošjem tisto številko časopisa, v kateri bo priobčena njegova izjava.

Razne politične vesti.

Tudi en glas. Iz Frankobroda javljajo, da je neka oseba dozn la od odlične strane, da veliki nemški generalni štab računa, da pridejo boji v visokem poletju do zaključka.

Prepoved poljskih gledaliških predstav na Dunaju. Člani gledališča v Lvovu so že nekaj tednov v „Neues Wi ner Bürgertheater" uprizarjali gledališke predstave v poljskem jeziku. Z začetkom prihodnjega tedna so hoteli poljski igralci nadaljevati to gostovanje, toda namestništvo je nadaljevanje predstav prepovedalo. Na vprašanje gledališkega ravnatelja o vzroku t j naredbi, so odgovorili na namestništvu, da po njih mnenju ni dana potreba poljskih predstav. Resnični vzrok pa — kakor poročajo praški „Union" z Dunaja — brž kone v tem, da je neki na Dunaju izhajajoči poljsko-nemški list malo poprej pisal v smislu, naj se najpoprej rešijo za Poljake potrebe glede preživljanja in potem šele naj se misli na poljske predstave.

O misiji Genadijeva. Milanski »Corriere della Sera« javlja iz Bukarešta: Doznajemo iz dobrega vira, da so o predmetu misije Genadjeva (bolgarskega državnika), nekoliko dni poprej, predno je odšel Genadijev v Rim, razpravljali v ministrskem svetu v Sofiji. Precizirali so naloge, ki jih je imel izvesti Genadijev. Potem je tudi kralj sprejel Genadijeva v dolgi avdijenci. Na Bolgarskem javno mnenje brez razlike strank jako ugodno komentira pot Genadijeva v Rim. Vsi politični krogi — tudi oni opozicije — se radujejo, da je tako važna politična misija poverjena enemu najodličnejših bolgarskih državnikov. Naglaša se, da je Genadijev, ki je bil večkrat v Italiji in se po dlje časa mudil tam, in ki ima v Rimu tudi političnih prijateljev, človek posebno designiran za delikatno nalogo, ki mu je poverjena. Omeniti je, da je Genadijev zastopal Bolgarsko v Rimu na prvem kongresu za ustanovitev mednarodnega poljedelskega zavoda. On govori perfektno italijanski in je velik spoštovatelj italijanske kulture. — Doslej še ni nič prodrlo v javnost o misiji Genadijeva v Rim, ker jo drže tajno. Vendar ne grešim, ako trdim, da hoče biti Bolgarska — ki je ostala do sedaj svbodna od vsake obveze — temeljito obveščena, kaka bo italijanska politika, in gotovo je, **da bo imelo vedenje Italije velik vpliv na vedenje Bolgarske.** V dobro obveščenih krogih v Sofiji trdijo, da Genadijev, čim se povrne iz Rima, vstopi v kabinet Radoslavova kot minister za vnanje stvari.

Domače vesti.

V interesu časopisja „N. W. Journal" je naslovil na novega ministra za vnanje stvari, **barona Buriana apel v interesu avstrijske tiskovne svobode.** List priporoča, naj bi se predsednik poslanske zbornice dr. Sylvester — ki je bil že sam dvakrat žrtev cenzure — **sporazumel z voditelji političnih strank, z načelniki zbornice poslancev in eventualno tudi z merodajnimi člani gospodske zbornice, da bi se uvedla akcija v svrho, da se cenzura omeji vsaj v toliko, da ne uduši časopisja.**

Kje je vožnji red? Prejeli smo: Pred nedavnim časom, je izdalo c. kr. redarstveno ravnateljstvo naredbo voznikom in to, naj se sleherni drži leve strani. Žal pa te naredbe, marsikdo tistih, ki bi jo morali držati, ne izvršujejo, in je sploh ne jemljejo v poštev, to pa na nevarnost onih, ki se naredbe drže. Posebno se naredbe ne drži „Pikolov" avtomobil, ker divja vse prek in prek, ne pažeč na nevarnost drugih voznikov. Pred nedavnim časom bi se bila kmalu pripetila večja nesreča vsled nepazljivosti tega avtomobila, da se ni kolesar, ki se je držal naredbe, pravočasno umaknil. Vemo, da imajo le ni avtomobili vso pot prosto, ki so v državni t. j. vojaški službi, ker pa „Pikolov" avtomobil nima še časti, da bi bil v državni službi, upamo, da se bo pazilo na to, da se drži naredbe.

Cavour in naša obal Adrije. Iz Milana pišejo: V tem trenotku, ko vse oči gledajo na vedenje Italije in na stremljenja irredente, se spominjamo pisma Cavourja, v kateri se ta ustvaritelj ujedinjene Italije izraža o pripadnosti avstrijskega obrežja Adrije. Povod temu pismu je bil nastopni: je italijanski obmejni komisar Lorenzo Valerio, potrdil a v s t r i j s k e m u Lloydu njegovo ladjedelnico v Jakinskem pristaniščU, toda svoi odred i je dal uvod, ker ladjedelnica ne pripada narodu, katerega ime nosi (avstrijskemu) marveč ima svojo domovino v i t a l i j a n s k e m mestu Trstu. Vsled tega je prišla italijanski vladi pritožba nemškega „bunda", na kar je pisal Cavour dne 28. decembra 1860 rečenemu komisarju nastopno pismo: „Prositi Vas moram, da opuščate vsako izjavo, da bo imelo novo kraljestvo razun do Nemčje kake namene tudi do Trsta z Dalmacije in Istro. Vem dobro, da v mestih na obali obstoje centri prebivalstva, ki je po plemenu in stremljenjih italijansko. A l i n a d e ž e l i s o p o p l e m e n u vsi S l o v a n i. Iz Hrvatov, Srbov, Madjarov in vseh nemških plemen bi si brez potrebe napravili sovražnike, a k o b i h o t e l i t a k o v e l i k e m u d e l u E v r o p e z a p r e t i p r e h o d p r e k o J a d r a n s k e g a m o r j a. Vsaki stavek ki se ga rabi v tem smislu, je strašno orožje v rokah naših sovražnikov, ki bi je izrabili, da bi nam provzročili tudi sovraštvo A n g l i j e, ki ne bi rada videla, da bi Jadransko morje — kakor je bilo za časa beneške republike — postalo italijansko morje. Sedaj nam mora zadoščati, da Jakin dobro oborožimo; to bo stopnja do sijajne bodočnosti, ki menda za naše unuke ni posebno oddaljena!" Tako je pisal veliki italijanski državnik in ustvaritelj ujedinjene Italije. Lekcija je to za iredento, ali tudi mnogokateremu Slovencu bi jo priporočili v pazno čitanje.

Narodno gospodarstvo.

Nova važna knjiga za kmete. »Poljudna navodila za merjenje lesa« je naslov XIV. zvezku »Kmetijske knjižnice«, ki ga je spisal c. kr. gozdarski komisar g. Anton Šivic v Ljubljani in ga je ravnokar izdala v svoji založbi c. kr. kmetijska družba kranjska v Ljubljani. O malokateri prodaji je kmet tako malo poučen kakor o prodaji lesa; zato je največkrat izročen na milost in nemilost lesotržcev. Tisti, ki trpi vsled teh razmer škodo, je kmet, in tisti, ki od njegove škode bogati, je lesotržec. Skrajni čas je bil, da je izšla poljubno spisana knjiga o merjenju lesa, ki kmetu razodeva »skrivnosti« lesne kupčije, ki mu bo torej navodilo, kako naj ravna pri prodaji gozdov in lesa, da bo iztržil toliko, kolikor mu gre po vrednosti njegove lastnine. Pri nas je posebno važna prodaja lesa na Laško, kjer računajo še vedno po starih laških merah in v tem se naš kmet prav nič ne spozna. Zato je tolikokrat varan in posebna prednost gori imenovane ove knjige je, da poučuje v tabelah razmerje med našimi in starimi v trgovini še vedno običajnimi starimi laškimi merami. Vrhutega vsebuje knjiga vsa potrebna izračunjenja za stoječ in raznovrsten posekan in rezan les. Kdor hoče ceniti in prodajati svoj gozd ali prodajati posekan ali obrezan les, najde v tej knjigi vse potrebene podatke in če noče biti varan, naj kupi to knjigo, kajti mali izdatek za knjigo se mu bogato povrne pri kupčiji, ker spozna na podlagi tega poljudnega navodila vrednost svojega gozdnega pridelka, da mu ne bo treba več verjeti le besedam kakega prebrisanega lesotržca, ki se hoče okoristiti s kmetovo nevednostjo. Pri vsaki kupčiji dandanes le tisti najbolje uspeva, ki se o njej najbolje spozna. Knjiga »Poljudno navodilo za merjenje lesa« stane pri c. kr. kmetijski družbi kranjski v Ljubljani za družbene ude s poštnino vred nevezana K 1.50 in vezana K 2.—, za vse druge in v knjigotrštvu pa stae nevezana K 1.80, vezana pa K 2.30 brez poštnine.

Pridelek vina v l. 1914. Dalmacija je dala v letu 1914 70.000 hl manje, nego je proračunal statistični urad ministrstva za poljedelstvo v mesecu juliju 1914. Skupna produkcija v Dalmaciji je iznašala 1,084.000 hl. V prejšnjih 2. letih pa je iznašala 1,388.631, oziroma 1,154.089 hl. V vsej Cislajtaniji se je pridelalo v letu 1914 4,020.500 hl za kakih 637.000 hl manje, nego je iznašla povprečni pridelek v zadnjem desetletju.

:: MALI OGLASI ::

se računajo po 4 stot. besedo- Mastno tiskane besede se računajo enkrat več. — Najmanjša pristojbina znaša 40 stotink.

Pertot, urar, ulica Stadion št. 26!! 16

Meblirana soba se odda takoj gospodični ali priletni ženi. — Ulica Alfieri 7, vrata 5, prvo nadstropje. 4016

Meblovana soba zračna, se odda takoj v najem gospodu ali gospici v ulici Commerciale štv 11, III. nadst. 4000

Odda se solnčna soba z dvema posteljama v ulici Belvedere 12, vrata 15. 4 15

Različne meblirane ali prazne sobe, za eno ali dve osebi, kakor tudi meblirano ali prazno stanovanje se oddajo takoj v najem v sredini mesta. Ugodne cene. — Ulica Commerciale 9 pritličje. 100

Dr. PEČNIK
Dr. PETSCHNIGG
TRST, VIA S. CATERINA ŠTEV. 1.
Zdravnik za notranje (splošne) bolezni 8—9 in 2—3 in špecijalist za kožne in vodne (spolne) bolezni: 11½—1 in 7—7½

Fratelli Rauber
Trst, ul. Carducci 14 (ex Torrente)
Zaloga ustrojenih kož
Velika izbera potrebščin za čevljarje. - Specijaliteta potrebščin za sedlarje.

Ivan Krže
Trst, Piazza S. Giovanni 1
Zaloga kuhinjskih in kletarskih potrebščin od lesa in pleten in, škafov vrst, čebrov in kad, sodčkov, lopat, rešet, sit in raznovrstnih košev, jerbasov in metel ter mnogo drugih v to stroko spadajočih predmetov. Priporoča svojo trgovino s kuhinjsko posodo vsake vrste bodi od porcelana, zemlje emaila, kositarja ali cinka nadalje pasamantorje, kletke itd. Za gostilničarje pipe, kroglje, sesalje in stekleno posodo za vino.

Točne ure prodaja
Emilio Müller

najuglednejša in najstarejša prodajalnica ur v Trstu, ulica S. Antonio (vogal ulice S. Nicolò)
Velika izbera
verižic, zlatih, srebrnih, kakor tudi stenskih ur vsake vrste i. t. d.
Ustanovljena l. 1869.

Caffé Nuovo
(NOVA KAVARNA)
Trst, Piazza Barriera-Settefontane
Prva udobnost. Bogata izbera časnikov. Prvovrstne pijače. Hladila vseh vrst. Biljardi Seifert, TELEFON 15-81. Poleg kavarni se nahaja tudi izvrsten BUFFET, kjer se prodajajo mrzla jedila, vino in Dreherjevo pivo. Sprejema se naročila na dom. Priporoča se udani
Franjo Abram, lastnik.

VELIKA ZALOGA
žita, moke, riža, otrobov, fižola, ovsa ter koruze, in koruzne moke
Po ugodni ceni se vdobi
Ulica Koroneo 13 - TRST - Via Coroneo 13
Se toplo priporočam
R. GAMBEL
Telefon 24-03. lastnik.

Prodajalnica ur in dragocenosti
G. BUCHER
(ex drug Drag. Vekjeta)
Trst (nasproti prejšnje prodaj. D. Vekjet) Corso št. 35.
Bogati izber zlatanine, srebrnine, dragocenosti in žepnih ur. Kupuje in menja staro zlato in tudi srebro z novimi predmeti. — Sprejema naročbe in popravlja vsakovrstne srebrnine, zlatanine, kakor tudi žepne ure.

Dr. HORVATH
TRST, CORSO ŠT. 17
Specijalist za KOŽNE in SPOLNE BOLEZN
ŠIBKOST in NERVOZNOST
za BOLEZNI v NOGAH in SKLEPIH.
Sprejema od 11-1 pop. in 3-5 zvečer.
ob nedeljah od 10-1.

:: Dobroznana mirodilnica ::
Iv. Camauli
Sv. Ivan - Trst - blizu Nar. doma
Velik izbor barv
povlak itd.
Zaloga za Trst in okolico rediinega čaja za otroke in odrasle SLADIN
ter fosfornega sapna in tečnega praška za živali. - Telefon 83.

KLAVIRJI
Bösendorfer, Gebrüder Stingl, Koch & Norselt, Wirht itd. se prodajajo in dajejo v najem po zmernih cenah proti gotovini kakor tudi na obroke. Uglašanje. Vsakovrst. poprave.
Zavod Klavirji Zannoni
MARIO MALLY, Piazza S. Giacomo 2, II., Corso. Telefon 2-5.

Dnevnik „Edinost" v Trstu

je izdal in založil naslednje knjige:

1. »VOHUN«. Spisal I. F. Cooper. — Cena K 1.60.
2. »TRI POVESTI GROFA LEVA TOLSTEGA«. — Cena 80 vin.
3. »KAZAKI«. Spisal L. N. Tolstoj. Poslovenil Josip Knaflič. — Cena K 1.60.
4. »PRVA LJUBEZEN«. Spisal I. Sjergjevič Turgjenjev. Poslovenil dr. Gustav Gregorin. — Cena 1 K.
5. »POLJUB«. Povest izgorskega življenja češkega ljudstva. Spisala Karolina Svétla. Poslovenil F. P. — Cena 80 vin.
6. »BESEDA O SLOVANSKEM OBREDNEM JEZIKU PRI KATOL. JUGOSLOVANIH«. (Malo odgovora na škofa Nagla poslovno pastirsko pismo v pouk slov. ljudstvu.) — Cena 80 vin.
7. »IGRALEC«. Roman iz spomnov mladeniča. Ruski spisal F. M. Dostojevskij. Poslovenil R. K. — Cena K 1.60.
8. »JURKICA AGIĆEVA«. Spisal Ksaver Šandor-Gjalski. Prevel F. Orel. Cena K 2.—.
9. »UDOVICA«. Povest iz 18. stoletja. Napisal I. E. Tomić Poslovenil Štefan Klavš. Cena K 1.60.
10. JUG«. Historičen roman. Spisal Prokop Chocholoušek. Poslovenil H. V. Cena K 3.—.
11. »VITEZ IZ RDEČE HIŠE«. (Le Chevalier de Mais'n rouge.) Roman iz časov francoske revolucije. Spisal Aleks. Dumas star. Prevel Ferdo Perhavec. — Cena K 2.50.

UMETNI ZOBJE
PLOMBIRANJE ZOBOV.
IZDIRANJE ZOBOV
: BREZ BOLEČINE :
Dr. J. ČERMÁK V. TUSCHER
ZOBOZDRAVNIK TRST KONC. ZOBNI TEHNIK
ULICA CASERMA, 13 II. nad.

„Tržaška posojilnica in hranilnica"
registrovana zadruga z omejenim poroštvom
TRST, Piazza della Caserma št. 2, I. nad.
(v lastni palači) vhod po glavnih stopnjicah.

POSOJILA DAJE
na vknjižbo 5½%
na menice po 6%
na zastave in amortizacijo za daljšo dobo po dogovoru.
ESKOMPTUJE TRGOVSKE MENICE.

HRANILNE VLOGE
sprejema od vsakega, če tudi ni ud in jih obrestuje po
4½%
Večje stalne vloge in vloge na tek. račun po dogovoru.
Rentni davek plačuje zavod sam. - Vloga se lahko po eno krono. - ODDAJA DOMAČE NADOMESTNIKE (HRANILNE PUBICE).

Poštno-hranilnični račun 16.004. TELEFON št. 952.
ima varnostne celice (safe deposits) za shrambo vrednostnih listin, dokumentov in raznih drugih vrednot, popolnoma varno proti vlomu in požaru, urejeno po najnovejšem načinu ter jo oddaja strankam v najem po nizkih cenah.
Stanje vlog nad 19 milijonov kron.
Uradne ure: od 9 do 12 dopoldne in od 3 do 5 popoldne. - Izplačuje se vsak delavnik ob uradnih urah.